

Отже, створення ефективного функціонування управління інноваційним потенціалом дозволить вирішувати питання в сфері управління на стратегічному рівні, зменшити ризики інноваційної діяльності в результаті упровадження комплексної оцінки інноваційного потенціалу, збільшити ефективність використання ресурсів, наявних в підприємстві, а також зміцнити його конкурентні позиції.

Література

1. Володін С.А., Чекамова О. І. Теоретичні засади формування і реалізації інноваційного потенціалу в розвитку економіки. *Економіка АПК*. 2017. № 5. С. 65-72.
2. Шімон К.І., Чайкіна А.О. Розвиток інноваційного потенціалу сучасного підприємства. Сучасні інноваційно-інвестиційні механізми розвитку національної економіки в умовах євроінтеграції: матеріали VIII Міжнародної науково-практичної Інтернет-конференції, 28 жовтня 2021 р. Полтава: Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка», 2021. С. 143-145.
3. Васильєва Т.А., Леонов С.В., Кривич Я.М Концептуальні основи формування системи управління потенціалом інноваційного розвитку підприємства на засадах маркетингу. *Маркетинг і менеджмент інновацій*. 2011. № 4, Т. I. С.160-171.

УДК 330

*А.О. Чайкіна, к.е.н.,
К.В. Корнійко, студентка*

Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ СТАЛИМ РОЗВИТКОМ СУЧАСНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Економічні, соціальні, екологічні та політичні зміни, що відбуваються у сучасному міжнародному просторі, а також обраний Україною вектор євроінтеграції до європейської спільноти передбачає перехід вітчизняних підприємств до більш високих європейських стандартів. При цьому варто враховувати нові концепції розвитку, зокрема прийнятті норми сталого розвитку країн світу, їх пріоритети та принципи, які передбачають урахування потреб сучасного суспільства, не ставлячи під загрозу здатність майбутніх поколінь задовольняти свої потреби.

Відповідно у таких умовах традиційні методи управління підприємством стають неактуальними та неефективними [1]. Нівелювання зростаючих загроз потребує створення внутрішнього механізму управління розвитком підприємства відповідно до потреб ринку та з урахуванням стратегічних цілей соціального та екологічного розвитку. Тим паче, що сьогодні концепція сталого розвитку набуває все більшого значення в управлінні підприємством та передбачає створення такої системи управління, яка збалансовано узгоджує економічний, екологічний та

соціальні напрями його розвитку [2].

Однією із головних викликів збереження стійкості та розвитку підприємства в нестабільному середовищі є забезпечення ефективного управління розвитком на засадах економічності, екологічності, соціальних стандартів. Управління підприємством має відбуватись таким чином, щоб гарантувати його сталий розвиток, не дивлячись на негативний вплив всередині чи ззовні.

Процес управління сталим розвитком підприємства має бути цілісним та системним, що дозволить реалізовувати ефект синергії. Можна виділити наступні етапи управління сталим розвитком підприємства:

- діагностика (аналіз) поточного стану розвитку;
- визначення місії та цілей розвитку підприємства (місія повинна передбачати зростання економічного потенціалу, реалізацію соціальної відповідальності, збереження природного середовища);
- розроблення альтернативних шляхів досягнення цілей економічного, соціального та екологічного розвитку;
- моделювання розвитку підприємства, яке полягає в розрахунку прогнозних показників реалізації сценаріїв розвитку та порівнянні їх із фактичними;
- вибір найбільш ефективного напрямку розвитку економічної, екологічної та соціальної складових підсистем підприємства;
- вибір інструментів стимулювання сталого розвитку підприємства;
- реалізація та контроль ефективності сталого розвитку підприємства.

Впровадження стратегії управління сталим розвитком підприємства надає йому ряд економічних, соціальних та екологічних переваг. До таких переваг відноситься [3]:

- підвищення рівня управління підприємством;
- покращення соціальної репутації підприємства;
- нові ринкові можливості;
- ріст інвестиційної привабливості підприємства;
- підвищення ефективної діяльності в області сталого розвитку;
- інноваційний підхід до розробки товарів та послуг;
- мінімізація ризиків в області сталого розвитку;
- ріст ефективності розподілення ресурсів та скорочення витрат.

Отже, досягнення підприємствами стану сталого розвитку є надзвичайно складним, важливим та вкрай необхідним завданням. Подальший економічний рух може відбуватися лише через дбайливе ставлення до навколишнього середовища, досягнення та підтримання соціальних гарантій людини, що закріплені на законодавчому рівні. Чітке та безпомилкове виконання принципів стійкого розвитку підприємства призведе до налагодження економічної системи району, міста, країни, що відбиватиме ступінь екологічної зрілості суспільства, допомагатиме в прийнятті правильних рішень для розв'язання існуючих екологічних,

соціальних, енергетичних проблем, підвищення рівня життя населення.

Література

1. Гончарова С.Ю., Гончаров А.Б., Аграмакова Н.В. Формування моделі управління сталим розвитком підприємства (організації). *Бізнес Інформ*. 2015. № 1. С. 372-377.
2. Степаненко Т.О. Теоретичні та методичні засади сталого розвитку підприємства. *Вчені записки ТНУ імені ВІ Вернадського. Серія: Економіка і управління*. 2020. № 31(70). С. 136-141.
3. Малик І.П., Вецько Т.М. Механізм забезпечення сталого розвитку підприємств України. *Сучасні підходи до управління підприємством: зб. тез доп. IX Всеукраїнської наук.-практ. конф. Київ, 2017. С. 64-69.*
4. Вецько Т.М. Сталый розвиток підприємства: проблеми та перспективи. *Актуальні проблеми економіки та управління*. 2019. № 13. URL: <http://ape.fmm.kpi.ua/article/view/153856/153431>

УДК 658.7.144

*О.Р.Шара, студентка гр. 301- ЕМ
Науковий керівник І.В. Амеліна, к.е.н., доцент,
Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»*

УПРАВЛІННЯ ЗАПАСАМИ ПІДПРИЄМСТВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ

З 24 лютого 2022 року в Україні введено воєнний стан у зв'язку з повномасштабним вторгненням росії на територію нашої держави. Деякі північні, східні та південні області певний час були повністю «відрізані» від світу – а отже не було можливості забезпечувати людей необхідними для виживання продуктами харчування, ліками та іншими засобами. В даному випадку піднімається питання виживання, а не отримання прибутку. Відповідно, змінюється акцент в управлінні запасами як окремого підприємства, регіону так і країни в цілому.

Для початку розглянемо саме визначення «запаси». Велика кількість авторів-економістів, зокрема Василенко В.О., Ткаченко Т.І. Живко З.Б., Живко М.О., Живко І.Ю., Зінь Е.А., Кулаковська Л.П., Піча Ю.В., Нашкерська Г.В. та багато інших досліджували це поняття, але загальної згоди так і не змогли дійти. Найточніше описує термін «запаси» наступне визначення: запаси – це всі матеріальні цінності, які знаходяться на складах постачальників у вигляді готової продукції, на проміжних складах та на складах споживачів.

В умовах воєнного стану нас цікавлять запаси саме готової продукції, оскільки в областях, де ведуться запеклі бойові дії немає можливості продовжувати виробництво, але потреби, наприклад, в їжі та ліках все ж лишаються незмінними. На сьогоднішній день, Полтавська область є